Dosarul nr. 2-23315/2023

2-23160690-12-2-10112023

H O T Ă R Î R E

în numele Legii

23 decembrie 2024 **mun. Chişinău**

Judecătorul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), Igor Pulbere judecînd în procedura cererilor cu valoare redusă cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Apă-Canal Chișinău” către Iurie Corbu și Anastasia Corbu privind încasarea în mod solidar a datoriei și cheltuielile de judecată, -

a c o n s t a t a t

La 10 noiembrie 2023, SA „Apă-Canal Chișinău” a depus cerere de chemare în judecată către Iurie Corbu și Anastasia Corbu, privind încasarea în mod solidar a datoriei pentru serviciile comunale în sumă de 13 273,76 lei și a taxei de stat în mărime de 398,21 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a menționat că operatorul SA „Apă-Canal Chișinău” furnizează/prestează consumatorilor Iurie Corbu și Anastasia Corbu, în baza Contului personal nr. 13551, serviciul public de alimentare cu apă și canalizare la locul de consum din *****, ap. 9, sect. Ciocana, mun. Chișinău.

Reclamantul a susținut că în conformitate cu prevederile contractuale, pîrîții au obligațiunea să achite integral și în termenul stabilit facturile de plată pentru serviciul furnizat/prestat, însă nu au achitat în termen pentru serviciile furnizate/prestate, astfel acumulînd pentru perioada martie 2020 - august 2023 o datorie în sumă de 13.273,76 lei, conform Actelor de control ale datoriilor din 10 noiembrie 2020 și 06 septembrie 2023, actului de verificare a decontărilor reciproce din 04 octombrie 2023 și facturii fiscale AP nr. 15626826 din 08 septembrie 2023.

Reclamantul a menționat că în vederea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, a expediat reclamația nr. 01-11030 din 24 iulie 2023 în adresa consumatorilor, care a fost recepționată de pîrîți la data de 31 iulie 2023, potrivit informației de pe site-ul Poșta Moldovei, serviciul Track&Trace, însă creanța formată nu a fost stinsă.

În susținerea poziției sale juridice, reclamantul a invocat art. 774 alin. (1) din Codul civil care stabilește că în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute; art. 776 din Codul civil care prevede că obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le

produce în condițiile legii; art. 9 alin. (1) și (2) din Codul civil care dispune că drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice; art. 10 alin. (1) din Codul civil referitor la executarea cu bună-credință a obligațiilor; art. 858 alin. (1) și (2) din Codul civil privind temeiul executării obligațiilor; art. 1375 alin. (1) și (2) privind contractul de prestări servicii; art. 1376 alin. (1) din Codul civil referitor la efectuarea plății pentru servicii; art. 17 lit. g) din Legea privind serviciul public de alimentare cu apă și canalizare nr. 303/2013 și art. 25 din Legea nr. 1402/2002 privind serviciile publice de gospodărie comunală.

Potrivit art. 276^2 Cod de procedură civilă, dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanței, fără a se lua în considerare dobînzile, penalitățile, cheltuielile de judecată și alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.

Prin încheierea din 24 noiembrie 2023 s-a dispus examinarea cauzei în procedura cererilor cu valoare redusă.

Conform art. 276^3 alin. (1) și (3) Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. În termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pîrîtul prezintă instanței judecătorești și reclamantului o referință, precum și copii de pe înscrisurile necesare.

În conformitate cu prevederile menționate supra, pîrîta Anastasia Corbu a depus referință în care a invocat că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată de fapt și de drept. Pîrîta a subliniat că a achitat toate serviciile prestate conform chitanțelor de plată anexate la referință. De asemenea, a indicat că pretinsa datorie este întemeiată pentru un presupus consum fraudulos care nu corespunde realității.

Pîrîta a atras atenția că același reclamant s-a adresat anterior în instanța de judecată (Judecătoria Chișinău, sediul Centru, dosar nr. 2-7436/2020, judecător Suvac Sergiu) privind încasarea pentru serviciul de apă și canalizare pentru perioada iunie 2016 - februarie 2020, invocînd același motiv de consum fraudulos de apă.

Pîrîta a susținut că în apartamentul nr. 9 din ***** sunt instalate contoare de evidență a consumului de apă, atît caldă cît și rece, acestea fiind verificate metrologic și arătînd consumul

real de apă folosit. Prin urmare, pîrîta consideră că nu are obligația de a achita surplusul de apă calculat de reclamant fără a fi probat.

Examinînd materialele dosarului și apreciind argumentele prezentate de părți, instanța ajunge la concluzia că acțiunea înaintată de SA „Apă-Canal Chișinău" este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

În procesul de examinare și soluționare a cauzei, instanța se ghidează de principiile fundamentale ale probațiunii în procedura civilă, așa cum sunt ele stabilite în Codul de procedură civilă. Conform art. 117 alin. (1) și art. 118 alin. (1), probele reprezintă elementele de fapt dobîndite legal care servesc la constatarea circumstanțelor relevante, iar fiecare parte are sarcina de a dovedi circumstanțele pe care le invocă.

În acest context, instanța are responsabilitatea, în conformitate cu art. 121 și art. 122, de a reține spre examinare doar probele pertinente și admisibile, care confirmă, combat ori pun la îndoială existența circumstanțelor importante pentru soluționarea justă a cazului. Aceste probe sunt evaluate în ansamblu, ținînd cont de legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii, așa cum prevede art. 130 alin. (3).

În final, conform art. 239 și art. 240 alin. (1), hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată, bazîndu-se exclusiv pe circumstanțele constatate nemijlocit și pe probele cercetate în ședința de judecată. La deliberare, instanța apreciază probele, determină circumstanțele relevante, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă și admisibilitatea acțiunii, asigurînd astfel o soluționare echitabilă și conformă cu legea a cauzei.

Sarcina probației în procesul civil stabilește că fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale. În speța dată, reclamantul a invocat existența unei datorii pentru servicii de apă și canalizare, însă nu a prezentat probe concludente care să demonstreze că aceste servicii au fost efectiv prestate în volumul pentru care se solicită plata.

Analizînd natura raportului juridic invocat de reclamant, instanța reține că acesta are un pretins caracter contractual, fiind reglementat de dispozițiile art. 774 și art. 776 din Codul civil care stabilesc că obligațiile apar din contracte, fapte ilicite sau alte acte și fapte juridice. Esența raportului obligațional, conform art. 774 alin. (1) din Codul civil, constă în dreptul creditorului de a pretinde executarea unei prestații și obligația corelativă a debitorului de a o executa. Însă, pentru ca acest raport să producă efecte juridice, el trebuie să fie probat corespunzător.

Instanța constată că, deși în cererea de chemare în judecată reclamantul face referire la existența unor „prevederi contractuale”, acesta nu a prezentat niciun document care să confirme încheierea unui contract între părți. Reclamantul s-a limitat la a menționa existența unui „Cont personal nr. 13551”, însă acest fapt, în lipsa prezentării contractului propriu-zis sau a altor probe care să confirme termenii exacți ai raportului juridic dintre părți, nu este suficient pentru a stabili întinderea concretă a obligațiilor pîrîților.

Interpretînd sistematic prevederile art. 9 alin. (1) și (2) din Codul civil, care dispun că drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii și în baza actelor persoanelor fizice și juridice, instanța constată că reclamantul nu a demonstrat în mod corespunzător izvorul obligației de plată pretinse. Simpla invocare a existenței unui cont personal nu poate substitui necesitatea probării raportului contractual și a condițiilor concrete în care acesta a fost stabilit.

În ceea ce privește art. 1375 alin. (1) și (2) din Codul civil, care reglementează contractul de prestări servicii, acesta prevede că o parte (prestatorul) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiar) anumite servicii, iar obiectul contractului îl constituie serviciile de orice natură. Pentru ca această normă să fie aplicabilă, reclamantul trebuia să demonstreze existența unui contract valabil încheiat și prestarea efectivă a serviciilor în volumul pentru care solicită plata.

Din materialele cauzei reiese că singurul document probator prezentat de reclamant îl constituie informația privind sumele calculate și actele de verificare întocmite unilateral. Aceste documente nu sunt suficiente pentru a stabili existența unui raport obligațional valid, mai ales în condițiile în care, din referința pîrîtei, rezultă că imobilul este dotat cu contoare de evidență a consumului de apă, verificate metrologic.

Conform art. 1376 alin. (1) din Codul civil, plata pentru servicii se efectuează după prestarea serviciilor. Acest principiu fundamental impune ca furnizorul serviciului să dovedească prestarea efectivă a acestuia pentru a putea pretinde plata. În speță, reclamantul nu a prezentat dovezi suficiente privind volumul exact al serviciilor prestate, iar din documentele prezentate de pîrîtă rezultă că aceasta a achitat pentru serviciile efectiv prestate conform indicațiilor contoarelor de evidență a consumului de apă instalate în apartament.

Analizînd invocarea art. 10 alin. (1) din Codul civil, privind obligația de executare cu bună-credință a obligațiilor, instanța reține că acest principiu se aplică ambelor părți ale raportului juridic. Astfel, nu doar debitorul are obligația de a-și executa obligațiile cu bună-credință, ci și creditorul trebuie să-și exercite drepturile în același mod. A pretinde plata pentru servicii care nu

au fost prestate efectiv sau a căror prestare nu poate fi dovedită constituie o încălcare a principiului bunei-credințe.

Reclamantul a invocat, de asemenea, art. 858 alin. (1) și (2) din Codul civil, care prevede că temeiul executării rezidă în existența unei obligații și că aceasta trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit. Însă, după cum s-a menționat anterior, reclamantul nu a demonstrat în mod concludent existența obligației pretinse, ceea ce face inaplicabilă această normă în contextul speței.

În ce privește art. 17 lit. g) din Legea privind serviciul public de alimentare cu apă și canalizare nr. 303/2013, care statuează că „consumătorul este obligat să achite, în termenele stabilite, facturile pentru serviciul public de alimentare cu apă și canalizare", instanța reține că această obligație se naște doar în măsura în care serviciul a fost efectiv prestat și facturat în mod legal. Din materialele cauzei nu rezultă că SA „Apă-Canal Chișinău" ar fi prestat servicii suplimentare pentru care pîrîții nu ar fi achitat contravaloarea.

Similar, art. 25 din Legea nr. 1402/2002 privind serviciile publice de gospodărie comunală, invocat de reclamant, stabilește obligația consumatorilor de a achita contravaloarea serviciilor prestate conform facturilor primite, în termenul prevăzut de contractul încheiat între operator și consumator. Însă, pentru ca această normă să fie aplicabilă, reclamantul trebuia să demonstreze existența unui contract valabil și prestarea efectivă a serviciilor facturate, ceea ce nu a făcut.

Potrivit Hotărîrii Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 355 din 27 septembrie 2019 cu privire la aprobarea Regulamentului-Cadru de organizare și funcționare a serviciului public de alimentare cu apă și canalizare, la determinarea volumului serviciului public furnizat/prestat în caz de presupus consum fraudulos, operatorul este obligat să ia în considerare toți factorii care permit calcularea exactă a prejudiciului cauzat. Reclamantul nu a demonstrat că a efectuat acest calcul în conformitate cu prevederile regulamentului și nu a prezentat probe concludente privind existența unui consum fraudulos.

Este relevant de menționat că același reclamant a înaintat anterior o acțiune similară pentru perioada iunie 2016 - februarie 2020, care se află pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (dosar nr. 2-7436/2020), invocînd același motiv de consum fraudulos. Această practică de fragmentare a pretențiilor pentru aceeași presupusă încălcare ridică semne de întrebare cu privire la buna-credință a reclamantului și la temeinicia pretențiilor sale.

În final, conform art. 239 și art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată, bazîndu-se exclusiv pe circumstanțele constatate nemijlocit și pe probele cercetate în ședința de judecată. La deliberare, instanța apreciază probele, determină circumstanțele relevante, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă și admisibilitatea acțiunii, asigurînd astfel o soluționare echitabilă și conformă cu legea a cauzei.

În concluzie, avînd în vedere întregul material probator administrat în cauză, instanța constată că reclamantul nu și-a îndeplinit sarcina probațiunii în ceea ce privește demonstrarea existenței datoriei pretinse. Reclamantul nu a prezentat contractul care ar fi stabilit raportul juridic dintre părți, nu a dovedit prestarea serviciilor în volumul pentru care pretinde plata și nu a demonstrat existența unui consum fraudulos care ar putea justifica pretențiile formulate. În aceste condiții, acțiunea reclamantului apare ca fiind neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

În conformitate cu prevederile art. art. 94, 238-241, 276^2 -276^4 Cod de procedură civilă, judecătorul, -

h o t ă r ă ş t e

Se respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Apă-Canal Chișinău” către Iurie Corbu și Anastasia Corbu, privind încasarea în mod solidar a datoriei și cheltuielile de judecată.

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Chişinău în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Judecător **Igor Pulbere**